

in se režal s svojim belim kelom, gibal svoje oči, rudeče kot rudeče vino, zasukal svoj rep in potem se spustil z zračja in na glavo skočil v vodo. Vsa voda se je genila in se hudo zburkala zavaljo strašnega treska; duh morja *) je trepetal za svoje gospodarstvo in je prosil za milost in prizanešanje. Moč Vsegamogočnega je razdelila vodo; on pride do dna in tukaj vidi ležati zemljo — silno veliko pusto grudo (Klumpen). Težko kroglo prime, reši jo vode, in jo visoko vzdigne s svojim lovnim zobom (Fangzahn). Bila je lepa kakor cveteča Lata (Lotos) na jegovem zobu. Z ednim skokom pride na poveršje, po vse premagavni moči vsega mogočnega stvarnika razprostre jo, kakor sag (Teppich), in zgine spred oči Bramatovih. (*Asiatic Researches I. 154., angleško izdanje, Bartolomeo Travels. II. 7. Maurice Hindustan I. 407.*)

(Konec sledi.)

Pozdravila.

V starih časih so se Gerki na dve viži pozdravljali; zjutraj so voščili jeden drugemu veselje, in na večer zdravlje.

V Rimu so poprijemali desnico z ustmi, in roko odvrčali tistemu, kogar so pozdravili; enako so tudi delali pred kipovi svojih bogov; ali pridši pred oblastnika, so se morali odkriti. So srečali velikaša, so obstali in ga v roko poljubili. Ko se je rimski poglavar kam podal, se je ljudstvo umakvalo, da mu je bil sloboden pot. Vojski so orožje poklanjali, ko so pozdravljali.

Gerki in Rimljani so znanca pozdravljaje po imenu zvali, naj bode prepričan, da ga ljubijo in da niso na-nj pozabili.

Plant piše, da so se v nekih mestih s tem pozdravljali, da so se uhal.

Vojniki kaledonski so polagali na zemljo jeden pred drugim svoje konje. Žalostni iskaje pomoči pri velikaših, so deržali v jedne roki škit s kervjo poškopljen, in v drugej polomljeno koplje: po škitu se je vedlo, da so jim prijatli poginili, in po koplju, da so tužni in siromašni.

Stari Francozi so pozdravljaje izpulili las iz glave, kar je naznanovalo: jaz sim vam podložen, storite z mano, kar vam je drago. Sužen je svoje lasé odstrigel in gospodarju poklonil. Žene v mestu zvanem „Zlati kraj“ so glavničke iz las jemale.

V Japonu se izzuvajo, v Indiah se cukajo za brade.

Montaigne piše, da v nekterih krajih, ko se dva srečata, jeden drugemu herbet obrneta.

V Arakanu sklepajo roke nad glavo.

Na Filipinskih otocih se navspred priklanajo, devajo jedno ali obé roki na obraz, in na to se z jedno nogo pripogvajo.

Prebivavci na otoku Ciklaskem poškopé z vodo po glavi tistega, kterega pozdravljajo.

V severnih krajih in po otocih velicega morja se dotikajo z nosom nosa.

Na otoku Tonga z nosom čela.

Na otoku sv. Lorenca pljujejo v roke, ter prijatle po obrazu mažejo.

Na otoku Sokotora jeden drugoga v ramo poljubi, in na otoku Horne se polagajo na trebuh.

Prebivavci v Lamureku pri Filipinskih otocih prijatla za roko ali za nogo, ter se ž njo po glavi dergnejo.

Černci naj raji jeden drugoga za perste vlečejo, da pokajo.

Na Kitajskem devajo obé roki na persi, priklanajo glavo in govore: Isin, Isin. Kadar srečajo velikaša, sklenejo roke nad glavo in se do zemlje klanjajo. Ako se dva srečata, ki se davno nista vidila, poklekne na kolena, se klanjata do zemlje in sicer dva — ali trikrat. Ako bi se kdo po evropsko poklonil, bi zapadel ostri kazni.

V Indii kolikor bolj se človek odklanja od tistega, kogar pozdravlja, toliko večjo čast mu skazuje. Ko pride Bramin, mora tisti, ki ga naj prvi ugleda, zavpiti, da naj se ljudje iz pota ognejo. Prostaki se morajo bolj dalječ ogniti, naj manj sto in dvajset korakov.

V Evropi se odkrivajo; v Istoku glavo pokrivajo, in ko veliko čast skazujejo, na trebuh ležejo; v Evropi je dovelj, se samo pokloniti.

Angličan, ko veliko prijaznost razodeva, stisne znancu roko, ter jo jako potrese; Francozi in Lahij se objemajo.

Pri nas, ko se ljudje srečavajo, si vošijo dobro jutro, dober dan, dober večer, dobro srečo, pozdravljajo se tudi lepo: Hvaljen bodi Jezus Kristus! in odgovarja se: Bog daj! Amen! Včasih se odkrijejo, si roko podajo, se poljubijo, objamejo.

Novičar iz slavenskih krajev.

Iz Zagreba 2. junia. Maloktera novica je naša rodoljubna srca tako močno razveselila i tako občno pozornost probudila, kakor ova v 41. listu „Novic“ omenjena o najdbi toliko imenitnega rokopisa: „Osvobodjenje Jerusolima“ našega neumrlega Ivana Gundulića, od kterega se je mislilo, da je, žalibože! že zgubljen. Jugoslavenska književnost je po tolikoletni zgubi sopet obogatena s preimenitnim i prekrasnim delom, ktero ni le talianskemu slovstvu v večno slavo, ampak slovstvu vsih jezikov, v ktere je preslavno delo Tassovo predstavljeno, i tedaj tudi slavenskemu *). Rokopis je srečno najden, hvala Bogu! — al Pariz je dalječ od Zagreba; zato željno čakamo časa, da ga bomo v rokah imeli. Pomnogi prizadevi slavnega ravnateljstva naše „matice“ i sredstvom svetlega bana radostno čujemo, da je jeden zmed najveljavniših naših domorodcev v Beču prijazno obljubil, o tem za naše slovstvo prevažnem poslu si na vso moč prizadeti, da Gundulićevo delo bo po tolikoletni zgubi sopet povratjeno naši književnosti — v nov dokaz slave Gundulićeve.

Ko več začujem o čudni zgodbi tega rokopisa, namreč o potovanju njegovem v društvu grofa Pozza iz Dubrovnika po svetu i potem v knjižnico Čartoriskovo — bodem „Novicam“ naznanil, zvesto prepričan, da jim bo jako drago. Zorislav.

Iz Maribora 6. junia. V majničkem svežčicu „Zeitschrift für die österr. Gymnasien“ pretresuje ostroumni dr. Miklosić „Ostomirovo Evangelije“, ki ga je izdal gosp. Vešćeslav Hanka v Pragi 1853, kdé čitatelje iskreno opominja iz čistega vira svetih in nikdar zadosti cenljivih ostankov zajemati obilno gradiva zlasti gledé bogatih, blagoglasnih in dosledno vrejenih oblik za gladkeje razvijanje i ukrašenje nadepolne hčerke, ktera se ravno sedaj v naj nežnejšej i cvetečej dōbi svoje blage rasti nahaja.

Na početku govori strogo doslednost ljubeči presoditelj zlo važne besede, ktero naj vsak Slaven, hoteći postati podpiratelj našega šće v bednem stanji stenjajočega slovstva, zapiše s jeklenim pisemkom v svoje srdce, i naj se trsi je uživotvoriti. V prevodu se tako glasé: „Gotovo je, da k temeljitemu razumljenju živčih slavenskih jezikov je učenje tistega

*) Ker je Višnu kot ver iz morja prišel in kot ver se v nje pogreznul, je nastalo imenovanje morjesec.

*) Česko slovstvo si je ovo laško cvetlico tudi v svoj krasni verst presadilo. Pis.